

Apliecināt Dieva vārdu

4 Pār mani nāca Tā Kunga vārds, kas man sacīja:

5 "Pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi jau pazinu, un, pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām."

6 Tad es atbildēju: "Ak, Kungs, mans Dievs, redzi, es neprotu runāt, jo es esmu vēl jauns!"

7 Bet Tas Kungs man sacīja:

"Nesaki: es esmu jauns, - jo tev jāiet visur, kurp Es tevi sūtīšu, un jārūnā viss, ko Es tev pavēlēšu.

8 Nebīsties no viņiem, jo Es esmu ar tevi un tevi pasargāšu!" saka Tas Kungs.

9 Un tad Tas Kungs izstiepa Savu roku, aizskāra manu muti un sacīja:

"Redzi, Es lieku Savus vārdus tavā mutē.

10 Es šodien tevi ieceļu pār tautām un pār ķēniņu valstīm - izplēst ar visām saknēm un izraut, sagraut un izpostīt, tad uzcelt un dēstīt."

Jeremijas grāmata 1:4–10

Mīļā draudze!

Jeremijas grāmata ir unikāla, jo tur var atrast vienu no pirmajām liecībām visā pasaules literatūrā par to, kā individuāls cilvēks apraksta savas iekšējās izjūtas Dieva priekšā, savu izmisumu un smagumu. Kad Dievs uzrunāja Jeremiju, tas nobijās. Viņš sacīja: **"Ak, Kungs, mans Dievs, redzi, es neprotu runāt, jo es esmu vēl jauns!"** Jeremija nojauš, ka būs nepatikšanas. Viņš ir tikai cilvēks, kas varbūt ilgojas pēc ģimenes, nodrošinātas ikdienas, kur darīt patīkamas lietas. Vai Dievs tiešām nevarēja izvēlēties kādu citu, gudrāku, pieredzējušāku, ar labām runas dāvanām? Ja lasām Jeremijas grāmatu, mēs ātri vien saprotam, ka viņam ar savu slikto priekšnojautu bija taisnība. Jeremija iekūlās lielās nepatikšanās, tieši savas sludināšanas dēļ – ģimene no viņa novērsās, viņš pats tika apsūdzēts kā nodevējs, iemests tukšā akā, lai tur mirst lēnā nāvē, ar varu piespiests doties uz citu zemi utt.

Kā ir ar mums šodien? Vai apliecināt Dievu var būt bīstams pasākums? Tas noteikti ir atkarīgs no vides, kur to dara. Ja tas notiek šeit baznīcā vai kādā evaņģelizācijas pasākumā, tad nav ko baidīties. Vienīgā nelaime ir, ka mēs tur sastopam parasti tikai tos, kas jau ir atvērti Dieva vārdam, kas meklē Dievu. Un ko tad galu galā nozīmē apliecināt Dievu? Ja es otram pasaku, ka Dievs viņu mīl, parasti nekas ļauns nenotiks. Bet ja es sludinu bauslību, it īpaši tiem, kuriem ir vara un ietekme, un aicinu tos atgriezties pie žēlsirdības un taisnības, tad tā ir pavisam cita lieta. Jeremijas uzdevums bija sludināt tiesu ķēniņam, zemes pārvaldniekiem, priesteriem un visiem zemes iedzīvotājiem.

Varbūt Jūs domājat, ka Dieva vārda sludināšana ir tikai īpaši aicinātu cilvēku, piemēram, mācītāja, uzdevums. Ja tas tā būtu, tad mēs kā draudze būtu diezgan nožēlojamā situācijā, kur tās piedeigie nekad nekļūst pieauguši, vienmēr ir atkarīgi no citiem. Galu galā, tas taču ir draudzes uzdevums, nest tālāk evaņģēlija vēsti visiem cilvēkiem, ne tikai dažiem izredzētiem. Mums ir vajadzīgi Dieva vārda sludinātāji. Tādi, kas apliecina Jēzu, kur nav cerības, kur valda stiprākais, kur viens otram nevar uzticēties. Katrs no mums veido attiecības ar citiem cilvēkiem, nonāk situācijās, kad varam norādīt ceļu pie Dieva, ar saviem vārdiem un darbiem.

Labi, man arī krīt uz nerviem, ja kāds nepārtraukti runā par Dievu, nepiegiežot vērību, kā otrs jūtas, ko tas pārdzīvojis. Tieši šī iemesla dēļ šodien daudzi vairs neuzticas vārdiem, arī kristiešu vārdi bieži vien ir tukšas frāzes. Ir svarīgi, ka mēs runājam par to, ko

paši esam piedzīvojuši, nevis vispārīgi. Bet tas nenozīmē, ka ticības lietas ir tikai mana privātā darīšana, ko nevienam nekad neizpaužu.

Vēl viena lieta, kas mūs var traucēt, apliecināt savu piederību Jēzum - mūsu sabiedrībā ir uzstādījums, ka mums pašiem ir jārealizē sevi. Mums visiem ir dotas visādas dāvanas, kuras mēs varam attīstīt, kur varam iegūt prieku un labsajūtu. No kristīgā viedokļa rodas jautājums, vai tiešām tas mērķis ir tikai gūt baudu sev pašam? Varbūt, ka Dievs man šīs lietas ir devis, lai arī citiem būtu labums no tā. Ja skatāmies uz Jeremiju, mēs redzam, cik grūti viņam gāja, lai gan viņš bija dievticīgs, krietns vīrs. Viņam vajadzēja atteikties no saviem nākotnes plāniem, tā vietā viņš palika uzticīgs savam aicinājumam. Arī mums var gadīties, ka piedzīvojam kaut ko nepatīkamu, piemēram, ka saslimstam. Kā tas ir – kāpēc tas tā notiek? Vai tad Dievam nevajadzēja mūs pasargāt, ja Viņš mūs mīl?

Manuprāt, ir svarīgi redzēt lietas pareizā perspektīvā. Dievs pats ir nokāpis no sava troņa debesīs, lai sastaptu mūs grūtībās, dzīves tumsā. Ja mēs vēlamies sekot Jēzum, arī mums ir jābūt kopā ar saviem līdzcilvēkiem, mēs nevaram liecināt citiem par Dieva mīlestību, ja esam atrauti no viņu dzīves pieredzes. Tā kā Jeremija saņēma Dieva apsolījumu, ka Tas ir ar viņu, lai Jeremiju pasargātu, arī mēs kristībās esam saņēmuši solījumu, ka Jēzus ir ar mums. Tā ir liela dāvana, kas ir domāta lietošanai, nevis, ka to ieliek muzejā un izstāda kā vērtīgu eksponātu. Tieši tāpēc mēs sludinām šos vārdus, lai tie kļūtu dzīvi mūsu dzīvē, it īpaši pārbaudījumos un grūtībās.

Noslēgumā es jums gribu pastāstīt par vienu vācu ticības mācības skolotāju, vārdā Georgs Maus. Viņš dzīvoja laikā, kad Vācijā valdīja nacisti, Otrā Pasaules kara laikā. Viņš vairākkārt bija saņēmis brīdinājumus, ka viņam jābūt uzmanīgākam ar saviem vārdiem, lai neizaicina tos, kas ticēja Hitleram. Tomēr Maus vairāk baidījās no tā, ka varētu noliegt savu Kungu Jēzu Kristu. Viņš teica: "*Pēteris Kungu nenoliedza augsto priesteru priekšā, bet nodeva Viņu, kad sastapa nabadzīgu kalponi. Mums kā skolotājiem ir jāuzmanās, ka nenoliedzam viņu skolas bērnu priekšā.*" 1944. gada pavasarī notika, ka Maus ticības mācības stundā runāja par Jēzus bausli: mīlēt savus ienaidniekus. Viena skolniece jautāja: "*Vai šis bauslis ir derīgs arī šodien?*"

Maus atbildēja: "*Jā, Jēzus vārdi ir derīgi vienmēr, visur, visos apstākļos.*" Skolniece jautāja: "*Vai tad mums, ja vēlamies būt īsti kristieši, ir jāmīl, piemēram, arī tos angļus, kas nomet bumbas uz vācu pilsētām?*" Bez vilcināšanās Maus atbildēja: "*Jā.*" Tomēr skolniece nebija apmierināta un norādīja, ka vācu propagandas ministrs Dr. Pauls Jozefs Gebelss esot teicis, ka ir jāienīst angļi. Bet Maus atbildēja: "*Arī Dr. Gebelss nevar atcelt Jēzus bausli.*"

1944. gada aprīlī pret Mausu šo vārdu dēļ tika celta apsūdzība. Viņu apcietināja un aizveda uz koncentrācijas nometni Dahavu. Ceļā uz turieni viņš nomira.

Skatoties atpakaļ, kļūst skumji, ka tik ļoti maz kristiešu nacistu laikā sekoja savam aicinājumam. Lielākā daļa nobijās, klusēja vai arī vienkārši skrēja līdz visiem pārējiem. Neesmu pārliecināts, vai mēs šodien esam daudz labāki. Āmen.

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 12.12.2010. /